

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

การพัฒนาประเทศ คือ การกำหนดแผนยุทธศาสตร์โดยมีการคาดการณ์และตั้งเป้าหมายว่าภายในกรอบระยะที่กำหนดจะมีการพัฒนาประเทศให้มีศักยภาพและความสามารถไปถึงระดับใด และการจะไปถึงเป้าหมายดังกล่าวจะต้องมีการดำเนินการตามแผนงานและโครงการต่าง ๆ ซึ่งต้องอาศัยประชาชนในประเทศเป็นผู้ผลักดันและเป็นกำลังเพื่อไปสู่จุดหมาย เด็กและเยาวชนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งเนื่องจากจะเป็นอนาคตที่สำคัญของประเทศ การพัฒนาเด็กและเยาวชนจึงเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นและต้องมีการพัฒนาในทุกด้าน ซึ่งรวมทั้งการพัฒนาในด้านกีฬาด้วย กีฬาสนุกเกอร์เป็นกีฬานิกหนึ่งที่ควรได้รับการพัฒนาด้วยเหตุที่เป็นกีฬาที่นักกีฬาของประเทศไทยมีศักยภาพสูง แต่ก็ประสบกับปัญหาในการที่นักกีฬาสนุกเกอร์ในระดับเยาวชนจะทำการฝึกซ้อมเพื่อเตรียมตัวแข่งขัน ด้วยข้อจำกัดทางด้านกฎหมายที่จะเข้าไปในสถานที่ซึ่งเปิดให้เล่นสนุกเกอร์ ตลอดจนปัญหาการสนับสนุนส่งเสริมของบิดามารดาผู้ปกครองหรือผู้ดูแลและเด็กและเยาวชน

จากการศึกษาพบว่าตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 4 กำหนดประเภทการพนันเป็น 2 ประเภท คือ การเล่นที่ห้ามขาดระบุไว้ในบัญชี ก และการเล่นที่ขออนุญาตได้ซึ่งระบุไว้ในบัญชี ข นอกจากนี้ยังรวมทั้งการเล่นที่มีลักษณะการเล่นคล้ายกับการเล่นในบัญชี ข การเล่นบิลเลียดจะเป็นการพนันตามบัญชี ข หมายเลขที่ 23 เป็นเหตุให้สนุกเกอร์ซึ่งมีการเล่นที่คล้ายกับบิลเลียดถูกจัดให้เป็นการพนันตามบัญชี ข หมายเลขที่ 23 ด้วยเช่นกัน ซึ่งตามมาตรา 6 บัญญัติว่า “ผู้ใดอยู่ในวงเล่นอันขัดต่อกฎแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือขัดต่อข้อความในกฎกระทรวงหรือใบอนุญาตซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้เล่น เว้นแต่ผู้ซึ่งเพียงดูการเล่นในงานรื่นเริงสาธารณะหรือในงานนักขัตฤกษ์หรือในที่สาธารณะสถาน” และมาตรา 12 มีบทบัญญัติให้ผู้จัดให้มีการเล่น ผู้เข้าเล่น หรือเข้าพนันสนุกเกอร์มีโทษจำคุกหรือปรับ เป็นเหตุให้เด็กหรือเยาวชนที่เข้าไปทำการฝึกซ้อมเล่นสนุกเกอร์ ต้องด้วยบทสันนิษฐานตามกฎหมายว่าเป็นผู้เข้าเล่นการพนันและอาจต้องรับโทษทางอาญา

นอกจากนี้พระราชพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 บัญญัติว่า “ภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่นไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้...

(8) ใช้หรือยินยอมให้เด็กเล่นการพนันไม่ว่าชนิดใด หรือเข้าไปในสถานที่เล่นการพนัน สถานค้าประเวณี หรือสถานที่ที่ห้ามไม่ให้เด็กเข้า”

มาตรา 72 บัญญัติว่า “ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 26 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือนหรือปรับไม่เกิน สามหมื่นบาท”

จากบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กดังกล่าวข่มขู่ทำให้บิดามารดาผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลที่ให้แก่และเยาวชนฝึกซ้อมการเล่นสนุกเกอร์เป็นผู้ยินยอมให้เด็กเล่นการพนันและอาจต้องได้รับโทษ ทั้งที่ในปัจจุบันสนุกเกอร์จะเป็นกีฬาที่นิยมเล่นไปทั่วโลก เนื่องจากผู้เล่นต้องฝึกซ้อมและใช้ทักษะในการเล่นเพื่อผลการแพ้ชนะ ซึ่งมีได้เกิดจากการใช้โอกาสหรือการเสี่ยงแต่เมื่อพิจารณาแนวคิดในการกำหนดความผิดอาญา การเล่นสนุกเกอร์เป็นเพียงการกระทำความผิด เพราะเหตุที่มีกฎหมายห้ามเท่านั้น (mata prohibita) ผู้เล่นสนุกเกอร์มิใช่อาชญากรหรือผู้มีความผิดที่เลวร้ายขัดต่อศีลธรรม และเมื่อพิจารณาแนวคิดในการควบคุม คือแนวคิดในการออกใบอนุญาต Richard Epstein ให้ความเห็น “อำนาจอนุญาต” ว่าใบอนุญาตเป็นรูปแบบของการดำเนินงานของหน่วยงาน ฝ่ายที่ได้รับการควบคุมจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งในใบอนุญาต มิฉะนั้นอาจมีการลงโทษ จึงควรควบคุมกิจกรรมการเล่นด้วยการออกใบอนุญาต ซึ่งมีการนำแนวความคิดนี้ไปใช้ในการควบคุมการเล่นพนันผลแพ้ชนะของการแข่งขันกีฬาด้วยการออกใบอนุญาต เช่น พระราชบัญญัติการพนันของประเทศไทย (Gambling Act 2005) พระราชบัญญัติการพนัน ค.ศ. 2003 ของประเทศนิวซีแลนด์ และกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการพนันของประเทศสิงคโปร์ Common Gaming House Act, Betting Act และ Casino Control Act

ผู้ศึกษาเห็นว่า การที่พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ.2478 กำหนดให้สนุกเกอร์ซึ่งเป็นกีฬาประเภทหนึ่งเช่นเดียวกับกีฬาอื่นถูกกำหนดให้เป็นการพนันบัญชี ข หมายเลขที่ 23 นั้นยังไม่สอดคล้องกับแนวคิดและกำหนดความผิดทางอาญา และไม่สอดคล้องกับแนวคิดในการควบคุมการกระทำผิดทางอาญา

ส่วนพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มีการบัญญัติความหมายของเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดไว้ในมาตรา 4 โดยให้ความหมายว่า “เด็กที่ประพฤตินั้นไม่สมควร เด็กที่ประกอบอาชีพ หรือคบหาสมาคมกับบุคคลที่น่าจะชักนำไปในทางกระทำผิดกฎหมาย หรือขัดต่อศีลธรรมอันดี หรืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่อาจชักนำไปในทางเสียหายทั้งนี้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

ต่อมามีการออกกฎกระทรวงกำหนดเด็กเสี่ยงต่อการกระทำความผิด พ.ศ. 2549 ดังนี้

ข้อ 1 เด็กที่ประพฤตินั้นไม่สมควร ได้แก่ เด็กที่มีพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

- (1) ประพฤติตนเกรหรือข่มเหงรังแกผู้อื่น
  - (2) มั่วสุมในลักษณะที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญผู้อื่น
  - (3) เล่นการพนัน หรือ มั่วสุมในการพนัน
  - (4) เสพสุรา สูบบุหรี่ยาเสพติดให้โทษ หรือของมีนเมาอย่างอื่น เข้าไปในสถานที่เฉพาะ เพื่อกำหนดหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์
  - (5) เข้าไปในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ
  - (6) ซื้อหรือขายบริการทางเพศ เข้าไปในสถานการค้าประเวณีหรือเกี่ยวกับการค้าประเวณีตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี
  - (7) ประพฤติตนไปในทำนองชู้สาว หรือส่อไปในทางลามกอนาจารในที่สาธารณะ
  - (8) ต่อต้านหรือทำทนายคำตั่งสอนของผู้ปกครองจนผู้ปกครองไม่อาจอบรมสั่งสอนได้
  - (9) ไม่เข้าเรียนในโรงเรียนหรือสถานศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาภาคบังคับ
- ข้อ 2 ...”

จากคำนิยามศัพท์และกฎกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด พ.ศ. 2549 เด็กที่ประพฤตินไม่สมควรถือว่าเป็นประเภทหนึ่งของเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำ แต่เมื่อพิจารณาแล้วได้ให้ความหมายของคำว่าเด็กที่ประพฤตินไม่สมควรไว้อย่างกว้างขวางมีการจับกุมดำเนินคดีข่มขืนการตีความจากบุคคลที่อยู่ในกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้องทั้งเจ้าพนักงานตำรวจพนักงานอัยการและผู้พิพากษา โดยการตีความนั้นเกิดจากการใช้ดุลพินิจซึ่งอาจเกิดจากความชอบหรือไม่ชอบหรือความกลัวต่อสิ่งใดของแต่ละบุคคล สิ่งที่กล่าวมานี้เรียกว่า “อคติ” ซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการปฏิบัติงานดังพระราชดำรัสของในหลวงรัชกาลที่ 9 ในโอกาสที่ประธานศาลฎีกานำผู้พิพากษาเข้าเฝ้าถวายสัตย์ปฏิญาณก่อนเข้ารับหน้าที่ครั้งแรก ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐานวันจันทร์ที่ 28 พฤษภาคม 2533 ตอนหนึ่งว่า “... “อคติ” นั้นแปลว่าสิ่งที่ไม่ควรทำหรือไม่ควรไป “อ” แปลว่าไม่ “คติ” การไปเป็นทางที่ไม่ควรจะไปกว้างขวางมากคำนี้ แต่ถ้าจะอธิบายก็ไม่ควรทำ ไม่ควรไปในทางที่ที่เป็นสิ่งล่อใจต่าง ๆ สิ่งก็ตามอารมณ์ของตนจะชอบหรือไม่ชอบ จะกลัวหรือไม่กลัว ถ้าทำตามที่ชอบอะไรหรือตามที่ไม่ชอบอะไรนั้น เป็นสิ่งที่ทำให้การตัดสินใจหรือการตัดสินใจว่า ความดีอยู่ตรงไหน ความถูกต้องอยู่ตรงไหน ความผิดอยู่ตรงไหนเป็นไปได้ คือว่าทำให้จิตใจ หรือทำให้ความฉลาดของตัวหายไปเลย...” ดังนั้นการใช้ดุลพินิจในการตีความ ซึ่งมีอคติเจืออยู่ไม่ว่าในทางใด จึงทำให้เกิดความสับสน แตกต่างในการวินิจฉัยว่ากรณีใดจึงจะถือว่าเป็นเด็กที่ประพฤตินไม่สมควรและเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 หรือไม่นับว่าเป็นข้อขัดข้องที่สำคัญ ที่ทำให้เด็กหรือเยาวชนฝึกซ้อมการเล่นสนุก

เกอร์ ตลอดจนบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เด็กหรือเยาวชนดังกล่าว อาจถูกตีความว่าเป็นเด็กที่ประพฤติตนไม่สมควรหรือเป็นผู้ส่งเสริม สนับสนุน หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควร

ทั้งเมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในส่วนความรับผิดชอบในทางอาญา ในกรณีที่เด็กมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิด หรือเด็กประพฤติตนไม่สมควร มีบัญญัติไว้ในมาตรา 26 ว่า

“ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายอื่น ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการทำการดังต่อไปนี้... (3) บังคับ ชูเชิญ ชักจูง ส่งเสริม จะทำให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรหรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำผิด...”

มาตรา 38 บัญญัติว่า “ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 26 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ”

บทบัญญัติดังกล่าว การก่อให้เกิดการทำความผิดไม่ว่าการบังคับ ชูเชิญ ชักจูง ส่งเสริม หรือการยินยอมประพฤติตนให้สมควร หรือเสี่ยงต่อการกระทำผิด ไม่ว่าจะบุคคลดังกล่าวจะเป็นบิดา มารดา ผู้ปกครอง ผู้ดูแลเด็กหรือบุคคลใดก็ตาม ล้วนมีความรับผิดชอบตามบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวทั้งสิ้น ซึ่งพฤติกรรมบางอย่างของเด็กยังไม่ชัดเจน และต้องมีการตีความว่าเป็นการประพฤติตนไม่สมควรหรือไม่ การจะให้บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเด็กจะต้องรับผิดชอบในทุกกรณี ทั้งที่มีปัญหาในการตีความยอมเป็นการซ้ำเติมเด็กหรือเยาวชนในทางอ้อมอีก

เด็กที่มีพฤติกรรมหรือการกระทำบางอย่างที่อาจถูกใช้ดุลพินิจวินิจฉัยว่าเป็นเด็กที่ประพฤติตนไม่สมควร อาจเกิดจากการเลียนแบบพฤติกรรมผู้อื่น ตามทฤษฎีการเลียนแบบ (Theory of imitation) โดยกาเบรียล ทาร์ด เชื่อว่าการเรียนแบบที่กลายเป็นอาชญากรรมมี 3 ประเภทคือ

- (1) การเลียนแบบพฤติกรรมผู้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน
- (2) การเรียนแบบจับคู่มีสถานะเหนือกว่าตน
- (3) การเลียนแบบพฤติกรรมใหม่

พฤติกรรมที่ถูกเลียนแบบก็ได้เป็นพฤติกรรมที่ผิดศีลธรรมโดยตัวของมันเองทั้งหมด พฤติกรรมบางอย่างเป็นเพียงพฤติกรรมที่กฎหมายบัญญัติห้ามไว้ โดยใช้มาตรการควบคุมทางสังคมกำกับและเมื่อบริบททางสังคมเปลี่ยนไป สังคมอาจมีมุมมองต่อพฤติกรรมนี้เปลี่ยนไปในทางยอมรับ ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการเพิ่มคุณค่าในตัวเอง (Self-Enhancement theory) ของไฮเวิร์ด แคม แลน ที่อธิบายว่า บางครั้งการทำความผิดเกิดจากความสนุก ความพึงพอใจในตัวเอง หรือเพียงเพื่อต้องการเพิ่มคุณค่าทางภาพลักษณ์ให้แก่ตนเอง (Self-image) การกระทำจึงอาจเกิดการที่เด็กต้องการเพิ่มความพึงพอใจและคุณค่าของตนเองตามแบบอย่างของบุคคลอื่นที่ตนชื่น

ชอบ เช่น ในด้านกีฬา เป็นต้น จึงเกิดการเลียนแบบพฤติกรรม โดยที่บิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล มิได้มีเจตนา ชักจูง สนับสนุน ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควร

นอกจากนี้จากการที่กระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือ 2 ฉบับ คือ หนังสือ กระทรวงมหาดไทยที่ 20428/2504 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2504 เรื่องห้ามมิให้ออกใบอนุญาตให้เล่น บิลเลียด เครื่องเล่นตู้บิลเลียดไฟฟ้า ตู้ฟุตบอล หรือเครื่องเล่นที่มีการนับแต้ม โดยมีเนื้อหาตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2505 เป็นต้นไป ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตให้เล่นบิลเลียด คงให้เล่นได้เฉพาะสมาคมหรือ เภสสถานตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ บท0307.4/ว 1253 ลงวันที่ 23 เมษายน 2551 เรื่องการจัดให้มีการเล่นบิลเลียด สนุกเกอร์ หรือการเล่นอย่างอื่นที่มี ลักษณะคล้ายกัน โดยมีเนื้อหาให้มีการดำเนินการตรวจตราและสอดส่องร้านขายอาหารหรือสถาน บริการต่าง ๆ ที่จัดให้มีการเล่นบิลเลียดหรือสนุกเกอร์ หากพบว่ามีกระทำความผิดให้ดำเนินการ ตามอำนาจหน้าที่ เห็นได้ว่าตามหนังสือของกระทรวงมหาดไทยทั้งสองฉบับดังกล่าว ห้ามมิให้ พนักงานเจ้าหน้าที่ออกใบอนุญาตให้เล่นบิลเลียดซึ่งย่อมรวมถึงสนุกเกอร์ที่มีลักษณะการเล่นที่ คล้ายกันด้วยในทุกกรณี อีกทั้งให้ดำเนินการกวาดล้างตามอำนาจหน้าที่หากมีการเล่นบิลเลียดหรือ สนุกเกอร์ ทั้งที่ตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 กำหนดให้สนุกเกอร์เป็นการพนันตามบัญชี ข หมายเลขที่ 23 สามารถออกใบอนุญาตให้เล่นได้รับเป็นการควบคุมด้วยการออกใบอนุญาต การ ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตให้เล่นสนุกเกอร์ในทุกกรณี จึงไม่เป็นการควบคุมตรวจสอบตามที่ กฎหมายบัญญัติไว้ ตามแนวความคิดการอนุญาตของ Richard Epstein ซึ่งมีความเห็น อำนาจอนุญาต กฎหมายให้อำนาจดังกล่าว ห้ามมิให้มีกิจกรรมตามที่ระบุไว้เป็นการเฉพาะ ทั้งยังมอบหมายให้ หน่วยงานบริหาร มีอำนาจตัดสินใจในการอนุญาต ใบอนุญาตเป็นรูปแบบหนึ่งของการดำเนินการ ของหน่วยงานโดยพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 ได้นำหลักการดังกล่าวมาบัญญัติไว้แล้ว ใน ส่วนของการเล่นสนุกเกอร์ที่ต้องขออนุญาต หนังสือของกระทรวงมหาดไทยทั้งสองจึงทำให้บังคับ ใช้พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 ในส่วนของการออกใบอนุญาตให้สนุกหรือบิลเลียดไม่ เป็นไปตามหลักการสากลที่ได้บัญญัติไว้

จากบทบัญญัติของพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 กฎกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด พ.ศ.2549 ตลอดจนหนังสือ กระทรวงมหาดไทยที่ 20428/2504 ฉบับลงวันที่ 13 ธันวาคม 2504 และ หนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ บท 0307.4/ว 1253 ลงวันที่ 23 เมษายน 2551 ยังมีข้อบกพร่องหลายประการที่ส่งผลต่อการเป็น อุปสรรคในการพัฒนานักกีฬาสนุกเกอร์ในระดับเยาวชน โดยขอกล่าวว่าเป็นประเด็นดังต่อไปนี้

1) ปัญหาการที่สนุกเกอร์ถูกจัดเป็นการตามบัญชี ข เนื่องจากพระราชบัญญัติการ พนัน พ.ศ. 2478 บัญญัติให้บิลเลียดเป็นการพนันตามบัญชี ข หมายเลขที่ 23 สนุกเกอร์ซึ่งมีลักษณะ

การเล่นที่คล้ายกันจึงถูกรวมให้เป็นการพนันตามบัญชี ข หมายเลขที่ 23 ด้วยเช่นกัน ส่งผลให้ผู้จัดให้มีการเล่นสนุกเกอร์หรือผู้เล่นสนุกเกอร์มีความผิดตามมาตรา 12 มีโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปีหรือปรับไม่เกิน 2,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ แต่ในปัจจุบันสนุกเกอร์จัดเป็นกีฬาประเภทหนึ่ง ด้วยผู้เล่นต้องใช้ทักษะในการเล่นเพื่อกำหนดผลแพ้ชนะ ส่งผลให้การฝึกซ้อมของนักกีฬาสนุกเกอร์ในระดับเยาวชนถูกต้องตามบทบัญญัติดังกล่าวว่าเป็นผู้เล่นการพนัน ผู้จัดสถานที่ฝึกซ้อมหรือบิดา มารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลอาจถูกดำเนินคดีอาญา ฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันสนุกเกอร์ หรือผู้สนับสนุนให้มีการเล่นสนุกเกอร์ได้ และยังเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 ฐานใช้หรือยินยอมให้เด็กเล่นการพนันไม่ว่าเหตุใด นอกจากนี้ถึงแม้ว่าจะเข้าไปในสถานที่จัดให้มีการเล่นสนุกเกอร์ โดยที่ยังไม่ได้เข้าเล่นก็ต้องด้วยข้อสันนิษฐานตามกฎหมายตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 6 ว่าผู้ใดที่อยู่ในวงเล่นการพนัน ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้เล่นผู้ที่ถูกดำเนินคดีจึงมีภาวะในการพิสูจน์พิกหลังข้อสันนิษฐานตามกฎหมายดังกล่าว

ผู้ศึกษามีความเห็นว่ เมื่อผู้เล่นสนุกเกอร์ต้องใช้ทักษะในการเล่นสนุกเกอร์เป็นกีฬาที่มีการเล่นแพร่หลาย สนุกเกอร์จึงไม่ควรถูกจัดให้เป็นประเภทของการพนันอีกต่อไป เพื่อเปิดโอกาสให้การฝึกซ้อมการเล่นสนุกเกอร์ไม่เป็นสิ่งผิดกฎหมาย และหากมีการนำผลจากการแข่งขันสนุกเกอร์มาใช้เป็นการเดิมพัน(Betting) อันถือว่เป็นการพนันด้วยการทายผลลัพธ์ของการแข่งขันก็ควรมีบทบัญญัติเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 ลักษณะห้ามการเล่นพนันเดิมพันดังกล่าว หรือ กำหนดมาตรการในการควบคุมการเดิมพันผลการแข่งขันกีฬาให้ชัดเจน

2) ปัญหาการตีความ “เด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด” และ “เด็กที่ประพฤติตนไม่สมควร” ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก เนื่องจากพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มีวัตถุประสงค์คุ้มครอง ปกป้อง ป้องกัน และสนับสนุนเด็กในทุกด้าน และป้องกันไม่ให้เด็กตกเป็นเหยื่อของการกระทำความผิด รวมทั้งให้ความคุ้มครองต่อเด็กที่พึงได้รับการสงเคราะห์และมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำความผิด โดยมาตรา 4 ได้กำหนดคำนิยาม “เด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด” หมายความว่า “เด็กที่ประพฤติตนไม่สมควร เด็กที่ประกอบอาชีพหรือคบหาสมาคมกับบุคคลที่น่าจะชักนำไปในทางการทำผิดกฎหมาย หรือ ขัดต่อศีลธรรมอันดี หรืออยู่ในสภาพแวดล้อมหรือสถานที่อันอาจชักนำไปในทางเสียหาย ทั้งนี้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง” ต่อมาได้มีกฎกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด พ.ศ. 2549 ให้ความหมายของคำว่า “เด็กที่ประพฤติตนไม่สมควร” ไว้อย่างหลากหลายกว้างขวาง เช่น หมายถึงเด็กที่ประพฤติตนเกรหรือข่มเหงรังแกผู้อื่น มั่วสุมในลักษณะที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญผู้อื่น เล่นการพนันเหลื่อมั่วสุมในวงพนัน และเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิดหมายถึง เด็กที่คบหาสมาคมกับบุคคลที่น่าจะชักนำไปในทางกระทำผิดกฎหมาย หรือขัดต่อศีลธรรมอันดี เด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมหรือสถานที่อันอาจ

ชักนำไปในทางเสียหายเป็นต้น จากบทบัญญัติดังกล่าว ทำให้เกิดปัญหาในการตีความเด็กที่ประพฤติตนให้สมควรและเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิดไปในหลายทาง ทำให้เกิดปัญหาในการตีความ ซึ่งเรื่องดังกล่าวเป็นการใช้ดุลพินิจในการตีความหมายกำหนดแนวทางได้แน่นอน ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรกำหนดคำนิยามศัพท์คำว่าเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 และกำหนดความหมายของเด็กที่ประพฤติตนให้สมควร ตามพระราชกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด พ.ศ.2549 ให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น เพื่อลดการตีความ ก้ให้เกิดความเป็นธรรมต่อผู้ที่ถูกดำเนินคดีอย่างเท่าเทียมกัน ไม่ถูกตีความถึงเด็กหรือเยาวชนที่มีการรวมตัวกันฝึกซ้อมการเล่นกีฬาทุกชนิด

3) ปัญหาความรับผิดชอบของบิดา มารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็กหรือเยาวชน ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26(3) กำหนดให้ผู้ที่บังคับ ชูเชิญ ชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนให้สมควร หรือน่าจะทำให้เด็กมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิด โดยไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ต้องรับโทษตามมาตรา 78 ส่งผลให้ในกรณีที่เด็กหรือเยาวชนกระทำการใดที่ถูกตีความว่าเด็กประพฤติตนไม่สมควร หรือน่าจะทำให้เด็กมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดแล้ว บิดา มารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล ที่ชักจูง ส่งเสริม หรือที่ยอมให้เด็กประพฤติตนดังกล่าวจะต้องมีความผิดในทุกกรณี โดยมีได้คำนึงถึงว่าบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลมีเจตนาให้เด็กมีความประพฤติที่ไม่เหมาะสม หรือมีความเข้าใจหรือไม่ว่าการกระทำของเด็กเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น ผู้ปกครองยินยอมให้เด็กไปเล่นสนุกเกอร์เพื่อฝึกซ้อมเตรียมตัวเข้าแข่งขันในกีฬาของมหาวิทยาลัย ซึ่งอาจถูกตีความว่ายินยอมให้เด็กมีการมั่วสุมประพฤติตนให้สมควร หรือน่าจะทำให้เด็กเสี่ยงต่อการกระทำผิดได้ ดังนั้นผู้ศึกษาเห็นว่า ถ้าจะให้บิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลต้องรับผิดชอบในทุกกรณีย่อมเป็นการไม่ถูกต้องโดยต้องพิจารณาถึงเจตนาและความเข้าใจ ตลอดจนความประสงค์ประกอบด้วยจึงจะเกิดความเป็นธรรม และไม่ก่อให้เกิดปัญหาซ้ำซ้อนกับเด็กอีกเนื่องจากบิดามารดา ผู้ปกครองผู้ดูแลต้องถูกดำเนินคดีอาญา

4) ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมการออกใบอนุญาตเล่นสนุกเกอร์ สืบเนื่องจากสนุกเกอร์เป็นการพนันตามบัญชี ข หมายเลขที่ 23 สามารถเล่นได้ในเคสสถานจำนวนไม่เกินหนึ่งโต๊ะ และเล่นในสมาคมที่ตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เพื่อการรื่นเริงจำนวนไม่เกินห้าโต๊ะ ส่วนการเล่นในกรณีอื่นจะต้องมีการขอใบอนุญาต แต่กระทรวงมหาดไทยมีหนังสือที่ 20429/2504 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2504 และที่ บท 0307.4/ว1253 ลงวันที่ 23 เมษายน 2551 ห้ามมิให้มีการออกใบอนุญาตให้เล่นสนุกเกอร์โดยเด็ดขาด หากมีการฝ่าฝืนให้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่แล้วรายงานให้กระทรวงมหาดไทยทราบ ทำให้การเล่นสนุกเกอร์ในกรณีอื่น ๆ ไม่อาจมีการขอออกใบอนุญาตได้ รวมทั้งสมาคมกีฬาสนุกเกอร์ หรือผู้ที่เปิดสอนเป็นศูนย์ฝึกเห็นว่าแนวคิดในการ

ควบคุมด้วยการออกใบอนุญาตได้ถูกนำมาใช้ในกฎหมายของประเทศต่าง ๆ รวมทั้งพระราชบัญญัติการพนันของประเทศไทยด้วย จึงควรมีการบังคับใช้ให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย ด้วยการพิจารณาการออกใบอนุญาตตามระเบียบข้อบังคับอย่างเหมาะสม พร้อมทั้งนำแนวความคิดในการควบคุมอื่นมาบูรณาการใช้บังคับเพิ่มเติม

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากบทที่ 4 ที่ผู้ศึกษาได้กล่าวถึงรายละเอียดของปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนานักกีฬาสนุกเกอร์ในระดับเยาวชนอันเกิดจากการบังคับใช้ พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ.2478 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 กฎกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด พ.ศ.2549 และหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ 20428/2504 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2504 และที่บท 0307.4/ว1258 ลงวันที่ 23 เมษายน 2551 มาแล้ว ในส่วนนี้ผู้ศึกษาจะนำเสนอความคิดเห็นและแนวทางในการแก้ไข ตามประเด็นดังต่อไปนี้

1) ปัญหาการที่สนุกเกอร์ถูกจัดเป็นการพนันตามบัญชี ข ตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่า พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ.2478 จำนวนที่กำหนดให้สนุกเกอร์เป็นการพนันหมายเลขที่ 23 บัญชี ข ทั้งที่ปัจจุบันสนุกเกอร์ถูกกำหนดให้เป็นกีฬา การเล่นสนุกเกอร์ถือได้ว่าเป็นการเล่นกีฬาและมีได้เป็นการพนันด้วยตัวของมันเอง เพราะผู้เล่นต้องใช้ทักษะการเล่นเพื่อผลแพ้ชนะ การเล่นพนันเกิดจากการเดิมพันผลลัพธ์ของการแข่งขัน จึงควรนำแนวคิดในการควบคุมการพนันมาใช้ในส่วนของการเล่นพนันเดิมพัน การที่สนุกเกอร์เป็นกีฬาเช่นเดียวกับกีฬาฟุตบอล แต่ถูกระบุว่าเป็นการพนันทำให้ผู้เล่นสนุกเกอร์กลายเป็นผู้เล่นการพนัน บิดา มารดา ผู้ปกครอง ผู้ดูแล ที่ชักจูงส่งเสริมหรือยินยอมให้เด็กเล่นสนุกเกอร์ ก็จะเป็นผู้สนับสนุนให้มีการเล่นการพนัน นับเป็นอุปสรรคขัดข้องในการพัฒนานักกีฬาสนุกเกอร์ระดับเด็กและเยาวชน ผู้ศึกษาเห็นควรเสนอให้มีการแก้ไข พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 4 ในส่วนของการพนันตามบัญชี ข โดยให้ยกเลิก บิลเลียดและสนุกเกอร์ออกจากการพนันตามบัญชี ข หมายเลขที่ 23 และให้เพิ่มเติมในส่วนการพนันที่เป็นการเดิมพันผลลัพธ์และผลของการแข่งขันกีฬาทุกประเภท ใ้ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือ ต้องมีเป็นการพนันเดิมพันที่ต้องผ่านคณะกรรมการหรือองค์กรที่รัฐจัดตั้งขึ้นเท่านั้น

2) ปัญหาการตีความหมาย “เด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด” และ “เด็กที่ประพฤติตนให้สมควร” ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก เนื่องจากพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 4 ให้ความหมายว่า เด็กที่ประพฤติตนไม่สมควร ถือว่าเป็นเด็กเสี่ยงต่อการกระทำความผิดและตามกฎหมายกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด พ.ศ. 2549 ในข้อที่ 1 ได้กำหนดเด็กที่ประพฤติตนให้สมควรไว้ 9 ประเภท แต่การให้ความหมายเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด และ เด็กที่

ประพัตติคนไม่สมควรดังกล่าวเป็นการให้ความหมายที่กว้างขวางไม่ชัดเจน ทำให้เกิดดุลพินิจในการตีความในการดำเนินคดีกับเด็ก หรือผู้ที่บังคับขู่เข็ญ ชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพัตติคนในเรื่องที่ถูกตีความว่าเด็กประพัตติคนไม่สมควร หรือน่าจะทำให้เด็กมีความเสี่ยงต่อการกระทำความผิด ซึ่งอาจรวมถึงเด็กที่เล่นสนุกเกอร์ หรือ บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลที่ชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กเล่นสนุกเกอร์ ก็อาจถูกตีความและถูกดำเนินคดีได้ ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไข พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 4 ในส่วนคำนิยามศัพท์ คำว่าเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด แล้วแก้ไขกฎกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด พ.ศ.2549 ข้อ 1 เด็กประพัตติคนไม่สมควร ให้มีความหมายชัดเจนเพื่อไม่ให้เกิดหรือลดการตีความ โดยไม่ให้ความหมายรวมถึงเด็กที่มีการฝึกซ้อมหรือรวมกลุ่มเพื่อฝึกซ้อมการเล่นสนุกเกอร์ หรือเล่นสนุกเกอร์เพื่อการแข่งขันกีฬา รวมทั้งการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬาทุกชนิด

3) ปัญหาความรับผิดชอบของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26(3) กำหนดให้ผู้บังคับขู่เข็ญ ชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพัตติคนให้สมควร หรือน่าจะทำให้เด็กมีความเสี่ยงต่อการกระทำความผิด มีความผิดต้องรับโทษตามมาตรา 28 โดยไม่ได้คำนึงถึงเจตนาของบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลว่ามีเจตนาให้เด็กประพัตติคนไม่สมควรหรือมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดหรือไม่ ทั้งการประพัตติคนบางอย่างของเด็กก็ยังไม่มีความชัดเจนว่าจะอยู่ในลักษณะของการประพัตติคนที่กฎหมายบัญญัติห้ามไว้หรือ และยังคงอาศัยการตีความ เช่น การส่งเสริมให้เด็กเล่นสนุกเกอร์เพื่อการแข่งขันกีฬา ต้องการที่จะประสบความสำเร็จในการแข่งขันและพัฒนาการเล่นของตนเองเท่านั้น มิได้มีเจตนาเล่นสนุกเกอร์เป็นการพนันหรือไม่สมควร หรือเสี่ยงต่อการกระทำผิด ผู้ศึกษาจึงขอเสนอให้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26(3) ให้ความชัดเจน จำกัดมิให้บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเด็ก ต้องรับผิดชอบในกรณีมีเจตนาเพียงการชักจูง สนับสนุน ส่งเสริม หรือ ยินยอมให้เด็กประพัตติคนไปในทางที่ต้องการพัฒนาการเล่นกีฬา โดยมิได้มีเจตนาให้เด็กประพัตติคนไม่สมควรหรือเสี่ยงต่อการกระทำผิด

4) ปัญหาการควบคุมการออกไปอนุญาตให้เล่นสนุกเกอร์ เนื่องจากการเล่นสนุกเกอร์เป็นการพนันตามบัญชี ข หมายเลข 23 ซึ่งสามารถเล่นได้ตามกรณีที่กฎหมายบัญญัติ คือ เล่นในสถาน หรือเล่นในสมาคม ส่วนกรณีอื่นต้องขอใบอนุญาต หนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ 20428/2504 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2504 และที่ บพ 0307.4/ว1253 ลงวันที่ 25 เมษายน 2551 กลับห้ามมิให้ออกใบอนุญาต และหากฝ่าฝืนให้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ทำให้ไม่อาจขอใบอนุญาตนักสนุกเกอร์ได้ แม้จะขออนุญาตเพื่อฝึกสอนการเล่นสนุกเกอร์เพื่อการแข่งขันกีฬาก็ตาม ผู้ศึกษาจึงขอเสนอให้มีการยกเลิกหนังสือของกระทรวงมหาดไทยทั้งสองฉบับดังกล่าว และให้แก้ไข

กฎกระทรวงฉบับที่ 17 (พ.ศ.2503) ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติการพนัน โดยให้มีการพิจารณาออกใบอนุญาตตามขั้นตอนและเงื่อนไข ทั้งให้เพิ่มเติมการเล่นสนุกเกอร์ที่ไม่ต้องขอใบอนุญาตหากเป็นการเล่นสนุกเกอร์เพื่อการฝึกซ้อม แข่งขันกีฬา ของสถานศึกษา มหาวิทยาลัย หรือสมาคมกีฬาที่ขึ้นทะเบียนกับการกีฬาแห่งประเทศไทย